

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobkyně: **Odborová organizace pracovníků správ památkových objektů při Národním památkovém ústavu**, se sídlem Bouzov 8, Bouzov, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní 16, Praha 1, v řízení o námitce podjatosti soudců Městského soudu v Praze JUDr. Naděždy Řehákové, JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže vznesené žalobkyní v řízení vedeném u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 9 A 54/2010,

takto:

Soudci Městského soudu v Praze JUDr. Naděžda Řeháková, JUDr. Ivanka Havlíková a Mgr. Martin Kříž **nejsou vyloučeni** z projednávání a rozhodnutí věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 9 A 54/2010.

Odůvodnění:

U Městského soudu v Praze probíhá řízení o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 14. 1. 2008, č. j. 89/08, jímž byl žalobkyni podle § 18 odst. 2 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, určen advokát k poskytnutí blíže specifikované právní služby.

Žalobkyně podáním ze dne 4. 5. 2010 vznesla námitku podjatosti členů senátu 9 A s tím, že lze důvodně usuzovat na negativní osobní poměr členů senátu vůči žalobkyni. Vzhledem k tomu, že námitka nebyla zdůvodněna a nebyly uvedeny konkrétní skutečnosti, z nichž je dovozována, Městský soud v Praze přípisem ze dne 17. 6. 2010, č. j. 9 A 54/2010 - 88, vyzval žalobkyni, aby ve stanovené lhůtě odstranila nedostatky podání. V reakci na výzvu žalobkyně podáním z 23. 6. 2010 uvedla, že při vznesení námitky podjatosti vycházela ze svých vědomostí o analogické situaci v případě senátu 6 Ca Městského soudu v Praze, který se poté, co žalobkyně podala podnět orgánům činným v trestním řízení, sám prohlásil podjatým. Dále uvedla, že vzhledem k tomu, že ke stejné situaci došlo i v případě rozhodujícího senátu 9 A, kdy žalobkyně využila 29. 4. 2010 svého zákonného práva učinit podnět orgánům činným v trestním řízení k prošetření podezření spáchání trestného činu pomluvy, lze podle mínění žalobkyně důvodně pochybovat o nestrannosti „oznamovaného“ senátu a objektivního rozhodování vzhledem k negativnímu vztahu k osobě oznamovatelky jednající za žalobkyni.

Městský soud v Praze věc předložil Nejvyššímu správnímu soudu, který je podle § 8 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), věcně příslušný o námitce podjatosti rozhodnout.

Ke vznesené námitce podjatosti se soudci Městského soudu v Praze JUDr. Naděžda Řeháková, JUDr. Ivanka Havlíková a Mgr. Martin Kříž vyjádřili tak, že jim nejsou známe žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno pochybovat o jejich nepodjatosti se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům řízení, či k zástupcům účastníků řízení. Členové senátu dále uvedli, že jim není známo nic bližšího o podnětu žalobkyně orgánům činným v trestním řízení, zmiňovaném v podání žalobkyně z 23. 6. 2010.

Nejvyšší správní soud posoudil vznesenou námitku podjatosti a dospěl k závěru, že není důvodná.

Podle § 8 odst. 1 s. ř. s. jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučení jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.

Rozhodnutí o vyloučení soudce z důvodů uvedených v § 8 s. ř. s. představuje výjimku z ústavní zásady, podle níž nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci s tím, že příslušnost soudu i soudce stanoví zákon (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Tak jak zákon tuto příslušnost stanovil, je tato zásadně dána, a postup, kterým je věc odnímána příslušnému soudci a přikázána soudci jinému, je nutno chápat jako postup výjimečný. Vzhledem k tomu lze vyloučit soudce z projednávání a rozhodnutí přidělené věci jen vskutku výjimečně a z opravdu závažných důvodů, které mu reálně brání rozhodnout v souladu se zákonem nezaujatě a spravedlivě. Podjatost sama zasahuje vždy do principu nezávislosti soudce, neboť nestrannost tento princip předpokládá. Samotný pojem soudce totiž s sebou nese atribut nezaujatosti a nestrannosti a bez toho, že by se nepředpokládal, nebylo by důvodu ani konstituování soudní moci jako pilíře demokratické společnosti.

Z námítky samotné i z předloženého spisu je zřejmé, že žádný z důvodů podjatosti podle § 8 odst. 1 s. ř. s. dán není a žalobkyně jej ani relevantně netvrdí. Námitku podjatosti členů senátu 9 A dovozuje ze skutečnosti, že lze důvodně usuzovat na negativní osobní poměr členů senátu vůči žalobkyni, který brání věc objektivně a nestranně posoudit, a to za situace, kdy žalobkyně učinila podnět orgánům činným v trestním řízení k prošetření podezření spáchání trestného činu pomluvy „oznamovaného“ senátu. To však podle výslovného znění zákona - § 8 odst. 1, věta poslední, s. ř. s. - nemůže být důvodem pro vyloučení soudce.

Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že důvod pro vyloučení soudců není dán. S ohledem na skutečnosti, že žalobkyně v rozporu s § 8 odst. 5 s. ř. s. žádný relevantní důvod neuvedla, a soudci, kteří věc mají rozhodovat, takovýto důvod sami neshledávají, nemohl Nejvyšší správní soud rozhodnout jinak, nežli tak, že soudci Městského soudu

v Praze JUDr. Naděžda Řeháková, JUDr. Ivanka Havlíková a Mgr. Martin Kříž nejsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí této věci.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. července 2010

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu